

RECENSIE *De Limburger* 21/11/2015

Hij was maar een clown.....

Iets van troost is een door regisseur Michel Sluysmans bewerkte versie van de monoloog

Lachgas die huisschrijver Jibbe Willems al in 2010 schreef. Over de zin en het nut van bezigheden (zoals de kunsten) die niet in termen van zakelijk rendement te vatten zijn, opgeschreven in een intens, humoristisch, maar ook pijnlijk portret van een clown.

De voorstelling eindigt met een beeld van moeder en zoon dat nog even als een versteende piëta nagloeit terwijl de lichten doven. Trooster en troosteres: twee aan elkaar geklonken, maar verloren zielen. De intimiteit van dit tafereel staat haaks op de afstand tussen

hen beiden bij aanvang. Ieder aan een eigen tafeltje. De een uiterst links, de ander (die ook diverse andere personages voor haar rekening neemt) uiterst rechts op het verhoogde podium. Een afstand die in hun wederzijdse verwensingen woorden krijgt.

De werkloze clown Barry begrijpt maar niet waarom het UWV zijn uitkering wil intrekken en hem een re-integratieproces wil aansmeren. Clown zijn is toch ook een vak? Is hij dan niet een bevlogen missionaris die de mensen de lach als troost aanreikt in deze koele, verzakelijke, harde en onpersoonlijke wereld? Deze simpele paradijvogel

TONEEL

★★★★☆☆

Gezien: 'Iets van troost' door Toneelgroep Maastricht in Bordenhal Maastricht (19-11)
Nog te zien: aldaar tot en met 29-11, Venlo 12-12, Heerlen 9-1 en Baexem 10-1.

bindt de ongelijke strijd aan met de instanties voor het behoud van zijn missie. Een gevecht dat ongeremd uit de hand loopt en bij voorbaat gedoemd is te mislukken. Regisseur Michel Sluysmans heeft

de voorstelling in een strak keurslijf gegoten, waarin de handeling ondergeschikt is gemaakt aan de tekst. In deze vorm van verteltheater, waarin de actie tot een minimum beperkt blijft, krijgen de spaarzame handelingen vanzelf een dramatisch accent. Zoals het gepruts met de ballonfiguren tijdens het (mee)zingen van het lied *Send in the clowns*.

Aan twee oudgedienden, oprichters van het theatergezelschap en spelers vanaf het eerste uur - en dat is bijna veertig jaar geleden - de taak om deze tekst van lijf en leden, van geest en gevoel te voorziën. Hans van Leipsig is een innemende clown, een aandoenlijke

schlemiel. Zo zagen we hem vijftwintig jaar geleden in de platelandsdrama's van Achternbusch en Kroetz. Mienke Bakker speelt geroutineerd de overige personages, waarbij ze het sterkst is in de tweede helft van de voorstelling, wanneer ze met haar natuurlijke, lager en voller stemgeluid spreekt.

Hoe aangenaam de voorstelling *Iets van troost* ook is, toch weet ze het niemandsland tussen podium en publiek niet te overbruggen. Daarvoor mist ze de intensiteit en de intimiteit die de emoties onder de huid van de toeschouwers moeten planten.

JOS PROP